

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/5/2018
Identifikačné číslo spisu: 9018200102
Dátum vydania rozhodnutia: 09.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:9018200102.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci žalobcu: O. O. O., bytom Z. XXXX/X, XXX XX Z., proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát, so sídlom Pionierska 33, 080 05 Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-PO-KDI3-86/2013-P z 23. septembra 2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/47/2013-43 z 5. marca 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/47/2013-43 z 5. marca 2015 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-PO-KDI3-86/2013-P z 23. septembra 2013 v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu č. ORPZ-PP-ODI2-17-103/2013 z 12. júla 2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň zaviazal žalovaného nahradiť trov konania úspešnému žalobcovi vo výške 82,60 € v zmysle § 250k ods. 1 OSP.

Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-PO-KDI3-86/2013-P z 23. septembra 2013, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresný dopravný inšpektorát v Poprade č. ORPZ-PP-ODI2-17-103/2013 z 12. júla 2013 o zadržaní vodičského preukazu žalobcu č. Y.-XXXXX-XX vydaný na skupiny a podskupiny: „A1, A < 25, A > 25, B1, B, C1, C, AM, T“ Dopravným inšpektorátom v Poprade dňa 8. júla 2008, ktorého držiteľom je žalobca, a to v zmysle § 70 ods. 5 zákona SNR č. 8/2009 Zb. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „cestný zákon“), pretože možno uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla a zároveň zamietol odvolanie žalobcu.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že žaloba je dôvodná. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v čase zadržania vodičského preukazu existovali zákonné podmienky na jeho zadržanie policajtom na mieste podľa ustanovenia § 70 ods. 1 písm. a/ cestného zákona a následné vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu. Na splnenie zákonných podmienok je postačujúci predpoklad, resp. možnosť uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti, spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla za skutok, z ktorého spáchania je žalobca podozrivý. Už v čase vydania rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu dňa 12. júla 2013 bolo žalobcovi v zmysle ustanovenia § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. (ďalej len „Trestný poriadok“) s poukazom na § 204 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie za prečin „ohrozenie pod vplyvom návykovej látky“ podľa § 289 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. (ďalej len „Trestný zákon“), čo v dostatočnom rozsahu potvrdzovalo postup policajta a jeho oprávnenosť zadržať menovanému vodičský preukaz podľa ustanovenia § 70 ods. 1 písm. a/ cestného zákona, ako aj následné vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu podľa ods. 7 citovaného ustanovenia.

Podstatnou otázkou podľa krajského súdu bolo, či vzhľadom na preventívny charakter zadržania vodičského preukazu žalobcovi a zdĺhavé rozhodovanie o vznesenom obvinení neodpadli dôvody zadržania vodičského preukazu žalobcu z hľadiska bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Ďalej uviedol, že žalovaný pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu dôvody pre ďalšie zadržávanie vodičského preukazu žalobcovi z hľadiska bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky neodôvodnil. Obmedzil sa len na konštatovanie, že pre zadržanie vodičského preukazu postačuje predpoklad, resp. možnosť uloženia trestu alebo sankcie zákazu činnosti, spočívajúcej v zákaze vedenia motorového vozidla za skutok, z ktorého spáchania je žalobca podozrivý. Povinnosťou žalovaného, vzhľadom na odstup času odkedy došlo k zadržaniu vodičského preukazu žalobcovi a o skutku, ktorý je mu kladený za vinu nebolo rozhodnuté vzhľadom na preventívny charakter rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu, bolo skúmať odôvodnenosť ďalšieho jeho zadržávania žalobcovi z hľadiska bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky tak ako to vyplýva z ustanovenia § 70 ods. 6 cestného zákona a rozhodnutie odôvodniť aj v tomto smere.

Krajský súd poukázal na to, že ďalšie námietky žalobcu sa týkajú skutku, ktorý je žalobcovi kladený za vinu a nesúvisia s preskúmaným rozhodnutím, preto sa nimi nezaoberal. Vzhľadom na uvedené, súd podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím ako nedostatočne odôvodnené zrušil a vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 82,60 €, ktoré pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 70,- €, z hotových výdavkov na doporučené zásielky $2 \times 1,30 = 2,60$ € a cestovné na pojednávania Poprad - Prešov a späť $2 \times 5,-$ € = 10,- €.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietal. V odvolaní uviedol, že ako príslušný odvolací správny orgán preskúmal napadnuté rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo v celom rozsahu a nezistil pritom dôvody na jeho zmenu alebo zrušenie, a preto odvolanie zamietol a rozhodnutie potvrdil. Po zhodnotení všetkých dôkazov, a to každého jednotlivo a všetkých vo vzájomných súvislostiach dospel k záveru, že rozhodnutie bolo vydané príslušným správnym orgánom v súlade so zákonom ako predbežné opatrenie a doterajší stav šetrenia skutku, zo spáchania ktorého bol, resp. je žalobca podozrivý, takýto postup odôvodňuje. Napadnutým rozhodnutím Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, Okresný dopravný inšpektorát v Poprade rozhodol, že vodičský preukaz žalobcu bol zadržaný dňom 28. júna 2013 a dôvody zadržania trvajú, t. j. za skutok, zo spáchania ktorého je podozrivý možno uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla. Správny orgán vo svojom rozhodnutí konštatoval, že svojim konaním je menovaný dôvodne podozrivý z porušenia ustanovení § 4 ods. 2 písm. c/ cestného zákona, s poukazom na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. a/ citovaného zákona a tým zo spáchania prečinu „ohrozenie pod vplyvom návykovej látky“ podľa ustanovenia § 289 ods. 1 Trestného zákona. Ďalej uviedol, že žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní v

prvom rade vychádzali z jednotlivých ustanovení cestného zákona. O zadržaní vodičského preukazu pojednáva vo svojich odsekoch ustanovenie § 70 cestného zákona. Uvedené ustanovenie oprávňuje policajta zadržať vodičský preukaz - § 70 ods. 1 písm. a/ jeho držiteľovi, ak za ním spáchaný skutok možno uložiť trest, alebo sankciu spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla. V ďalších odsekoch § 70 cestný zákon ukladá policajtovi povinnosti súvisiace so zadržaným vodičským preukazom a síce jeho držiteľovi vydať potvrdenie, predložiť vodičský preukaz orgánu Policajného zboru, ktorý vydá v zákonnej 15-dňovej lehote od zadržania vodičského preukazu rozhodnutie o jeho zadržaní, skúmať odôvodnenosť zadržania atď. Žalovaný ďalej uvádza, že žiadnym výkladom § 70 a jeho jednotlivých odsekov, a to či už gramatickým, logickým ani žiadnym iným nemožno dôjsť k záveru, že oprávnenie policajta zadržať vodičský preukaz jeho držiteľovi je možné využiť len na krátky čas.

Žalovaný naďalej zastával názor, že zadržanie vodičského preukazu žalobcovi bolo v súlade s oprávnením policajta zadržať mu vodičský preukaz podľa ustanovenia § 70 ods. 1 písm. a/ cestného zákona, čo v konečnom dôsledku konštatoval aj samotný krajský súd. Žalovaný tak aj na základe uvedeného samotné odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje za rozporné, resp. zmätočné, keď krajský súd na jednej strane sám konštatuje, že v čase zadržania vodičského preukazu existovali zákonné podmienky na jeho zadržanie policajtom na mieste a následné vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu, pričom na splnenie podmienok je postačujúci predpoklad, resp. možnosť uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti, spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla za skutok, z ktorého spáchania je žalobca podozrivý a na strane druhej uvádza, že žalovaný sa obmedzil len na konštatovanie, že pre zadržanie vodičského preukazu postačuje predpoklad, resp. možnosť uloženia trestu alebo sankcie zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla za skutok, z ktorého spáchania je žalobca podozrivý, čo považuje za nedostatočné, pričom s odkazom na uvedené okrem rozhodnutia žalovaného zrušil aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o zadržaní vodičského preukazu.

Žalovaný k odôvodnenosti zadržania vodičského preukazu uviedol, že jediným dôvodom na zadržanie vodičského preukazu je skutočnosť, že možno jeho držiteľovi uložiť trest alebo sankciu spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla. Žiadny iný dôvod v zmysle citovaného ustanovenia nie je rozhodujúci pri zadržaní vodičského preukazu, t. j. napr. dĺžka vodičskej praxe, množstvo spáchaných priestupkov, potreba vodičského preukazu pre výkon povolania, nebezpečnosť páchatel'a pre plynulosť cestnej premávky a pod. (pričom okrajovo poukazuje, že všetky uvedené skutočnosti sú zohľadňované následne pri ukladaní sankcie za spáchaný skutok oprávneným orgánom). Ak by tomu tak bolo, potom ustanovenie § 70 ods. 4 cestného zákona by stratilo význam a bolo by nepoužiteľné, nakoľko v zmysle tohto ustanovenia je policajt oprávnený po zadržaní vodičského preukazu jeho držiteľovi povoliť jazdu, najviac však na 15 dní. Aj z dôvodu tohto ustanovenia podľa názoru žalovaného vyplýva, že dôvodnosť zadržania vodičského preukazu možno posudzovať len možnosťou uloženia trestu alebo sankcie zákazu činnosti. V odôvodnení rozhodnutia o odvolaní sa v dostatočnom rozsahu zaoberal námietkami žalobcu uvádzanými v podanom odvolaní, ktoré sa týkali najmä nepoužiteľnosti ním vykonanej dychovej skúšky ako dôkazného prostriedku v uvedenej veci. Námietkami, o ktoré žalobca následne oprel svoju žalobu, a ktoré po prvýkrát uvádzal až v uvedenej podanej žalobe sa žalovaný reálne ani v rozhodnutí o odvolaní zaoberať nemohol. S ďalšími námietkami, ktoré sa týkajú skutku, ktorý je kladený za vinu žalobcovi a nesúvisia s preskúmaným rozhodnutím sa nezaoberal, nakoľko sa nimi bude zaoberať v ďalšom konaní príslušný orgán.

Žalovaný sa nestotožnil ani so záverom krajského súdu, že bolo povinnosťou žalovaného vzhľadom na odstup času, odkedy došlo k zadržaniu vodičského preukazu žalobcovi a keďže o skutku, ktorý je mu kladený za vinu nebolo rozhodnuté, (vzhľadom na preventívny charakter rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu) skúmať odôvodnenosť jeho ďalšieho zadržiavania z hľadiska bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 70 ods. 6 cestného zákona a rozhodnutie odôvodniť aj v tomto smere. V uvedenom prípade nešlo o zdĺhavé rozhodovanie o vznesenom obvinení (žalobca bol orgánmi Policajného zboru riešený v tzv. superrýchlom konaní). Žalovaný rozhodoval v čase o cca 3 mesiace od samotného reálneho zadržania vodičského preukazu policajtom na mieste (vzhľadom k jednotlivým lehotám na rozhodnutie uvádzaným jednak v cestnom zákone, resp. zákone o správnom konaní), čo nepovažuje za závažný časový odstup, resp. zdĺhavé

rozhodovanie, ktorý by zakladal pominutie dôvodov zadržania vodičského preukazu. V predmetnom čase nemohol reálne predpokladať dĺžku trvania následného súdneho konania. Každý orgán, ktorý koná vo veci súvisiacej so zadržaním vodičského preukazu je povinný v každom štádiu konania skúmať odôvodnenosť zadržania vodičského preukazu z hľadiska bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, t. j. uvedenú povinnosť má, či už orgán činný v trestnom konaní, resp. prokurátor, a v neposlednom rade aj súd, ktorý konal, resp. koná v uvedenej veci. Ani jeden z uvedených orgánov pritom počas konania, aj napriek svojej povinnosti, a to ani konajúci súd aj s ohľadom na skutočnosť, že konanie na súde trvalo dlhšiu dobu, nedospel k záveru, že by dôvody zadržania vodičského preukazu pominuli. Žalobcovi bol zadržaný vodičský preukaz, pretože možno uložiť trest, alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia vozidla, pričom s ohľadom na už uvedené skutočnosti naďalej zastáva názor, že zadržanie vodičského preukazu možno dôvodiť „iba“ možnosťou uloženia, resp. neuloženia zákazu činnosti. Obe rozhodnutia správnych orgánov boli vydané v súlade so zákonom a obsahovali všetky predpísané náležitosti, pričom žalovaný sa s námietkami žalobcu v odôvodnení rozhodnutia odvolania vysporiadal dostatočným a zákonným spôsobom.

Čo sa týka rozhodnutia krajského súdu, ktorým zrušil obe rozhodnutia správnych orgánov a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie uviedol, že vzhľadom na platnú a účinnú zákonnú úpravu nie je úplne a celkom jasná možnosť ďalšieho postupu z jeho strany v uvedenej veci. Zákonná lehota na vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu uplynula a cestný zákon inú možnosť (resp. dokonca povinnosť) orgánu Policajného zboru ako vydať rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu do 15 dní odo dňa zadržania vodičského preukazu nedáva. Uvedenú zákonnú 15-dňovú lehotu pritom nie je možné predĺžiť, prerušiť a pod. a po jej uplynutí orgán Policajného zboru nie je oprávnený vydať rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu a zadržaný vodičský preukaz musí byť jeho držiteľovi vrátený. Nové konanie v predmetnej veci si tak žalovaný nevie reálne predstaviť. Rovnako si žalovaný nevie reálne predstaviť ani preskúmanie dôvodov zadržania vodičského preukazu žalobcovi v tomto štádiu konania, tak ako to krajský súd uviedol v odôvodnení svojho rozsudku v uvedenej veci, t. j. takmer dva roky od zadržania vodičského preukazu žalobcovi, resp. od rozhodovania o zadržanom vodičskom preukaze. Právnym názorom súdu sú pritom správne orgány v ďalšom konaní viazané. Zároveň o samotnom skutku žalobcu v súčasnosti koná (podľa vyjadrenia samotného žalobcu na pojednávaní) Okresný súd v Prešove.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3Sžo/188/2015 zo dňa 26. apríla 2017 zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove 4S/47/2013-43 zo dňa 5. marca 2015 tak, že žalobu zamietol. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č.k II. ÚS 62/2018-54 zo dňa 10. júla 2018 rozhodol, že základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/188/2015 zo dňa 26. apríla 2017 porušené boli. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/188/2015 zo dňa 26. apríla 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky v tejto veci predovšetkým konštatoval, že medzi účastníkmi konania sa javí ako nesporné (a z listinných dôkazov preukázané), že žalobca podal vyjadrenie k odvolaniu žalovaného, ktoré najvyššiemu súdu elektronicky a poštou doručil v októbri 2015, teda v čase, keď spis krajského súdu sp. zn. 4S/47/2013 bol už predložený najvyššiemu súdu, k čomu došlo ešte 1. júla 2015. Rovnako za nespornú a jednoznačne preukázanú považoval aj tú okolnosť, že najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3Sžo/188/2015 z 26. apríla 2017 na s. 6 v predposlednom odseku výslovne konštatoval, že žalobca sa k podanému odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

Následne poukázal na tvrdenie najvyššieho súdu, že mal vyjadrenie žalobcu k dispozícii a rozhodol so znalosťou jeho obsahu, čo vyplýva z odôvodnenia rozsudku. Mal však za to, že z uvedeného nie je zrejmé, prečo za tohto stavu najvyšší súd konštatoval v odôvodnení rozsudku výslovný opak, teda to, že žalobca sa k podanému odvolaniu žalovaného nevyjadril.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že došlo k porušeniu základného práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dáva do pozornosti vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného zo dňa 14. mája 2015. Vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil, nakoľko ho pokladal za správny, zákonný, ústavne súladný a spravodlivý. Odvolacie námietky žalovaného označil za mylné a zavádzajúce. Za nesprávne označil najmä tvrdenie žalovaného, že žiadnym výkladom § 70 cestného zákona nie je možné dôjsť k záveru, že oprávnenie policajta zadržať vodičský preukaz je možné využiť len na krátky čas. Uviedol, že toto obmedzenie vyplýva z Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj len „ústava“), Európskeho dohovoru o ľudských právach a slobodách, ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Mal za to, že zadržanie vodičského preukazu na dobu pár mesiacov má za následok zmarenie prípadného potrestania v následnom, či prebiehajúcim trestnom, prípadne priestupkovom alebo inom administratívnom konaní. Zároveň uviedol, že takýto postup policajta je možné vnímať ako zásah do nezávislosti a právomoci rozhodovania konajúceho orgánu verejnej moci, najmä súdu, pretože dĺžka doby zadržania vodičského preukazu tak prejedukuje trest zákazu činnosti, ktorý páchatelovi súd ukladá. Súčasne zdôraznil, že zákonodarcia ustanovenia o zadržaní vodičského oprávnenia prijal ako dočasné preventívne opatrenia s tým, že treba neustále skúmať, či dôvody zadržania trvajú.

Taktiež poukázal na judikatúru ESLP, v zmysle ktorej nie je možné považovať zadržanie vodičského preukazu nad dobu presahujúcu niekoľko týždňov za obmedzujúce, dočasné opatrenie predbežnej povahy, ale už za samotné potrestanie. Doplnil, že z rozhodovacej praxe ESLP vyplýva, že „trestnú povahu“ majú nielen trestné činy, ale aj všetky priestupky podľa priestupkového zákona, z ktorej skutočnosti teda podľa žalobcu vyplýva, že právoplatné potrestanie za takýto delikt, resp. priestupok zakladá prekážku veci rozhodnutej pre opätovné trestné stíhanie za ten istý skutok, či už v správnom alebo aj v trestnom konaní. Dal do pozornosti napríklad rozhodnutia ESLP vo veci Maszni c/a Rumunsko, ako aj Malige c/a Francúzsko, podľa ktorých hoci vnútroštátne právo kvalifikuje odobratie vodičského preukazu ako administratívne opatrenie, vykazuje takéto opatrenie vzhľadom na stupeň svojej závažnosti trestajúcu a odradzujúcu povahu a rovná sa tak trestnej sankcii. Dodal, že vo veci Escoubet c/a Belgicko ESLP síce nepovažoval okamžité odobratie vodičského preukazu za trest, avšak podľa belgického zákona okamžité odobratie vodičského preukazu je preventívne núdzové opatrenie, ktoré je uplatnené okamžite, na krátku dobu, a ktorého cieľ nie je represívny.

Ďalej uviedol, že pokladá za nedôvodnú námietku žalovaného, spočívajúcu v tvrdení, že napadnuté rozhodnutie súdu je rozporné, či zmätočné. Mal za to, že prvostupňový súd vyslovené závery zrozumiteľne odôvodnil, keď vo vzťahu k týmto poukázal na príslušné ustanovenia Správneho poriadku, ako aj cestného zákona.

Následne dal do pozornosti aj záver žalovaného vyslovený v preskúmanom rozhodnutí, v ktorom uviedol, že námietkami žalobcu sa zaoberal len v tom rozsahu, ktorý uviedol v odvolaní, pričom pri rozhodovaní sa zaoberal výlučne skutočnosťami majúcimi súvis so zadržaním vodičského preukazu. S ostatnými sa nezaoberal z dôvodu, že sa nimi bude zaoberať príslušný súd. Ohľadom uvedeného sa vyjadril, že skutočnosť, ktoré uvádzal, tvoria buď podklad, teda dôkazy odôvodňujúce vydanie rozhodnutia, ktorého zákonnosť žalobca napadol na súde, alebo sa týkajú spôsobu zistenia týchto podkladov pre vydanie rozhodnutia policajtom. Preto zdôraznil, že zákonnosťou podkladov, ktoré slúžili pre vydanie rozhodnutia o zadržaní vodičského preukazu, bolo jednoznačne potrebné sa zaoberať, predbežne ich z tohto hľadiska posúdiť, a vyslovené závery odôvodniť, reagujúc na námietky žalobcu voči týmto podkladom v samotnom písomnom rozhodnutí.

Nesúhlas vyjadril aj s tvrdením žalovaného vysloveným v podanom odvolaní, že ako odvolací orgán skúmal starostlivo aj odôvodnenosť ďalšieho zadržiavania vodičského preukazu a náležite aj odôvodnil, čo bráni jeho vráteniu. Žalobca zdôraznil, že odvolací orgán vo svojom rozhodnutí síce konštatoval, že

dôvody zadržania vodičského preukazu trvajú v zmysle § 70 ods. 4 cestného zákona aj v čase rozhodovania o odvolaní, avšak neuviedol argumenty pre ktoré má za to, že dôvody trvajú, preto jeho rozhodnutie pokladal za arbitrárne a nepreskúmateľné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, súc viazaný dôvodmi nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 62/2018-54 zo dňa 10. júla 2018 a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť tak, že žalobu zamietne. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 09. mája 2019 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prierahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 220 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 4 ods. 2 písm. c/ cestného zákona vodič nesmie viesť vozidlo v takom čase po požití alkoholu alebo inej návykovej látky, keď sa alkohol alebo iná návyková látka ešte môžu nachádzať v jeho organizme.

Podľa § 70 ods. 1 písm. a/ cestného zákona policajt je oprávnený zadržať vodičský preukaz vydaný orgánom Slovenskej republiky alebo orgánom iného štátu, ak možno uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla.

Podľa § 70 ods. 3 cestného zákona za podmienok uvedených v odseku 1 písm. a/ je policajt oprávnený zadržať vodičský preukaz až do právoplatného skončenia veci.

Podľa § 70 ods. 4 cestného zákona policajt bezodkladne vydá o zadržaní vodičského preukazu

potvrdenie a najneskôr v nasledujúci pracovný deň po zadržaní vodičského preukazu zašle vodičský preukaz orgánu Policajného zboru príslušnému podľa miesta, kde bol vodičský preukaz zadržaný. V potvrdení môže policajt povoliť ďalšiu jazdu s vozidlom najviac na 15 dní, ak takou jazdou nebude ohrozená bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky; povolenie platí len na území Slovenskej republiky.

Podľa § 70 ods. 5 cestného zákona policajt je oprávnený postupovať podľa odseku 1 písm. a/ aj vtedy, ak vodič nepredložil policajtovi ku kontrole vodičský preukaz, o čom mu bezodkladne vydá potvrdenie o jeho zadržaní. Vydaním potvrdenia sa považuje vodičský preukaz za zadržaný, aj keď tento nebol policajtovi na mieste predložený. Ustanovenia odsekov 2 až 4 a 6 až 8 sa použijú primerane.

Podľa § 70 ods. 6 cestného zákona orgán, ktorý koná vo veci súvisiacej so zadržaním vodičského preukazu je povinný v každom štádiu konania skúmať odôvodnenosť zadržania vodičského preukazu z hľadiska bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Ak dôvody zadržania nie sú alebo pominuli, musí byť vodičský preukaz vodičovi bezodkladne vrátený.

Podľa § 70 ods. 7 cestného zákona orgán Policajného zboru vydá do 15 dní odo dňa zadržania vodičského preukazu rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu. Rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu zadržaného podľa odseku 1 písm. b/ až e/ sa nevydáva.

Podľa § 137 ods. 2 písm. a/ cestného zákona porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je jazda pod vplyvom alkoholu alebo inej návykovej látky.

Podľa § 289 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon ohrozenie pod vplyvom návykovej látky: Kto vykonáva v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstará potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Predmetom odvolacieho konania je rozsudok krajského súdu o zrušení rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým bolo podľa § 70 ods. 5 s poukazom na § 70 ods. 1 písm. a/ cestného zákona rozhodnuté o zadržaní vodičského preukazu žalobcu dňa 28. júna 2013 s tým, že dôvody jeho zadržania trvajú. Preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal, či boli odvolacie dôvody žalovaného schopné spochybníť zákonnosť napadnutého rozsudku a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné poukazujúc na nasledovné skutočnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu a podľa jeho názoru neboli dané dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu. Súd sa stotožňuje s názorom žalovaného. Krajský súd sám konštatuje, že existovali zákonné podmienky na zadržanie vodičského preukazu žalobcu policajtom podľa § 70 ods. 1

písm. a/ cestného zákona a následné rozhodnutie o zadržení vodičského preukazu, nakoľko na splnenie zákonných podmienok je postačujúci predpoklad, resp. možnosť uloženia trestu alebo sankcie zákazu činnosti, spočívajúcej v zákaze vedenia motorového vozidla za skutok, z ktorého je žalobca dôvodne podozrivý. Uvedené bolo podporené aj rozhodnutím o vznesení obvinenia žalobcovi v zmysle ustanovenia § 206 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 204 ods. 1 Trestného poriadku za prečin „ohrozenie pod vplyvom návykovej látky“ podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, ako aj následné vydanie rozhodnutia o zadržení vodičského preukazu podľa § 70 ods. 7 cestného zákona. Na druhej strane krajský súd konštatuje, že žalovaný neodôvodnil dôvody pre ďalšie zadržiavanie vodičského preukazu žalobcovi z hľadiska bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, pretože sa správny orgán obmedzil len na konštatovanie, že pre zadržanie vodičského preukazu postačuje predpoklad, resp. možnosť uloženia trestu alebo sankcie zákazu činnosti, spočívajúcej v zákaze vedenia motorového vozidla za skutok, z ktorého spáchania je žalobca podozrivý. Z uvedeného je zrejmy rozpor v uvažovaní krajského súdu pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje na samotné ustanovenie § 70 ods. 1 cestného zákona, z ktorého vyplývajú dôvody, kedy je policajt oprávnený zadržať vodičský preukaz. Okrem iného z písmena a/ uvedeného ustanovenia vyplýva, že policajt je oprávnený zadržať vodičský preukaz vydaný orgánom Slovenskej republiky alebo orgánom iného štátu, ak možno uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla. Dôležité je, že ide o oprávnenie policajta zadržať vodičský preukaz, nie zákonom danú povinnosť. Nakoľko v danom prípade žalobca riadil motorové vozidlo nesporne pod vplyvom návykovej látky, čo bolo v konaní aj náležite preukázané, aj samotným priznaním žalobcu do zápisnice z výsluchu, čím porušil § 4 ods. 2, písm. c/ s poukazom na § 137 ods. 2 písm. a/ cestného zákona a žalobcovi bolo aj vznesené obvinenie pre prečin ohrozovanie pod vplyvom návykovej látky. Preto bolo zadržanie vodičského preukazu policajtom odôvodnené, nakoľko za uvedený prečin je možnosť uloženia trestu, resp. sankcie zákazu činnosti. Na základe uvedeného bolo vydané rozhodnutie o zadržení vodičského preukazu žalobcovi a iné dôvody nebolo potrebné skúmať. Na aplikáciu ustanovenia § 70 ods. 1 písm. a/ cestného zákona bolo postačujúce posúdenie možnosti použitia trestu, resp. sankcie zákazu činnosti spočívajúcej v zákaze vedenia motorového vozidla za skutok, z ktorého je žalobca dôvodne podozrivý. Iné okolnosti totiž nevyplývajú z uvedeného zákonného ustanovenia.

Krajský súd pri posudzovaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia mal prihliadať na ustanovenie § 250i ods. 1 veta prvá OSP, v zmysle ktorého pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ sa krajský súd zaoberal dĺžkou trestného konania a zohľadňoval časové kritérium doby od zadržania vodičského preukazu žalobcovi až do rozhodnutia o skutku, ktorý je mu kladený za vinu, ktorý vysloví príslušný súd, postupoval nesprávne, nakoľko pre posúdenie zákonnosti preskúmaného rozhodnutia bolo uvedené časové kritérium irelevantné. Rovnako z tohto dôvodu nemohol odvolací súd prihliadnuť na námietku žalobcu, ktorý tvrdil, že zadržanie vodičského preukazu na dobu pár mesiacov, má za následok zmarenie prípadného potrestania v následnom trestnom, eventuálne administratívnom konaní. Podstatná je existencia zákonnosti dôvodov preskúmaného rozhodnutia, ktoré tu boli v čase jeho vydania a práve krajský súd sám skonštatoval existenciu zákonných podmienok pre konanie policajta, ktorý zadržal žalobcovi vodičský preukaz.

Z obsahu rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalovaný sa s námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní náležite vyrovnal, v čase vydania rozhodnutia trvali dôvody pre zadržanie vodičského preukazu, nakoľko od vydania rozhodnutia prvého stupňa, resp. od zadržania vodičského preukazu nedošlo k ich zmene, z rozhodnutia o zadržení vodičského preukazu, ktoré vydal prvostupňový správny orgán, je zrejmé, čo bolo podkladom pre vydanie takéhoto rozhodnutia, rovnako bolo zrejmé, že ho vydal prvostupňový správny orgán v čase, resp. v štádiu konania, keď žalobca bol podozrivým zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, resp. porušenia určitých ustanovení zákona o cestnej premávke (§ 4 ods. 2 písm. c/ s poukazom na § 137 ods. 2 písm. a/ cestného zákona), pre ktoré je možné uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla (§ 70 ods. 1 písm. a/ cestného zákona). Preto nie je dôvodná ani námietka

žalobcu vznesená vo vyjadrení k podanému odvolaniu, spočívajúca v tvrdení, že rozhodnutie žalovaného je arbitrárne a nepreskúmateľné.

Vo vzťahu k ďalším žalobným námietkam žalobcu sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s názorom krajského súdu, keď uviedol, že sa nimi nezaoberal, keďže sa týkajú skutku, ktorý je žalobcovi kladený za vinu a nesúvisia s preskúmaným rozhodnutím. Totožné námietky následne žalobca vzniesol vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, preto odvolací súd vo vzťahu k nim poukazuje na vyššie uvedené dôvody, pre ktoré ani tieto nebolo možné považovať za opodstatnené.

Záverom Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti ustanovenie § 245 ods. 2 OSP, z ktorého vyplýva, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Na základe tohto zákonného zmocnenia vzhľadom k vydaniu preskúmaného rozhodnutia na základe zákonom povolenej správnej úvahy (policajt je oprávnený zadržať vodičský preukaz, ak možno uložiť trest alebo sankciu zákazu činnosti spočívajúcu v zákaze vedenia motorového vozidla), preskúmal len, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že v tomto konaní nie je možné skúmať ako bude ukončené trestné konanie vedené voči žalobcovi pre prečin, avšak v tomto konaní nie je vylúčené uloženie trestu zákazu činnosti žalobcovi, boli splnené zákonné medze a hľadiská stanovené pre zadržanie vodičského preukazu podľa § 70 ods. 1 písm. a/ cestného zákona. Tomu tiež zodpovedá aj výrok napadnutého rozhodnutia a jeho odôvodnenie, ktoré tieto uvedené hľadiská spĺňa, a preto je zákonné.

Rešpektujúc nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 62/2018-54 zo dňa 10. júla 2018 v opakovanom odvolacom konaní Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vysporiadal s námietkami žalobcu, týkajúcimi sa správnosti právneho posúdenia veci žalovaným, a to v rámci argumentácie, ktorú uviedol žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 220 OSP zmeniť a žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietnuť.

O náhrade trov konania rozhodol potom vzhľadom na zmenu rozsudku krajského súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.